

[Karl Nielsen]

tidsbåde og bådmotorer med et provenu på ca. 30 mill. kr. Vi synes, denne sag har ligget og rumsteret længe nok; nu må der findes en løsning.

Det skal ikke være nogen hemmelighed, at vi hellere havde set et forslag, der gik ud på en løbende afgift med en lav procentsats på alle lystbåde over en vis værdi. Men hverken her i tinget eller blandt bådfolket var der forståelse for denne løsning, og det har vi taget til efterretning.

Der har i debatten omkring afgift på lystbåde fra visse sider været brugt udtrykket misundelsesafgift. Jeg synes, det er både forkert og meget høvent at bruge et sådant udtryk i forbindelse med et forslag, som har det sigte at skabe ligestilling i forhold til en række andre store fritidsaktiver. Lad mig nævne privatbilen og campingvognen, hvor der betales såvel registreringsafgift som vægtafgift. Sommerhuset og fritidshuset er belagt med lejeværdiskat. Disse skatter og afgifter betegnes måske af de samme personer som misundelsesafgifter? Og hvad med progressionen i statskatten, er det også en misundesskat? Jeg vil gerne slå fast, at en lystbådeafgift er en retfærdigheds- og ligestillingshandling over for de grupper, der i mange år har betalt skatter og afgifter af lignende fritidsaktiver.

Jeg skal derfor på socialdemokratiets vegne tilsige forslaget en hurtig og velvillig behandling.

Thorndahl (FP):

Provenumæssigt er det jo et lille forslag, vi behandler her i dag. Skatteministeren har spået – det må være i al sin visdom – at denne helt nye afgift vil indbringe staten ca. 30 mill. kr. om året. Men de 10 pct., som afgiften er i størrelse, kan jo hurtigt blive til mere, jævnfør bilskatten, der også blev født med en størrelse på 10 pct.

Lovforslaget og især dets forhistorie indeholder en lang række elementer af stor principiel betydning. I regeringsprogrammet er bl.a. i punkt 7 bestemt:

»Regeringen vil føre en erhvervspolitik, som både skal fremme beskæftigelsen og styrke betalingsbalancen. Den skal sigte mod at styrke erhvervenes konkurrenceevne yderligere. Den skal fremme erhvervenes afsæt-

ninger og investeringer og derigennem også produktionen og beskæftigelsen.«

Bådafgiften er en glimrende illustration af det reelle indhold af dette programpunkt. Det danske erhvervsliv og de danske arbejdspladser har selv i nedgangsperioder været i stand til at finde nye produkter og nye markeder, og med vore typiske små og mellemstore virksomheder har denne løbende udviklingsproces også kunnet foregå med stor smidighed.

Bådbranchen er et typisk eksempel herpå. Det er en ung branche, der har udviklet en betydelig og vel indtil nu stigende eksport. Branchen beskæftiger i dag en medarbejderstab på omkring 3.500, og branchen er vel ikke større, end at den næppe kan skæres væsentlig mere ned, uden at det må få konsekvenser for brancheforening, for branchens produktudvikling og for konkurrencevilkårene og dermed afgørende svække branchens eksportmuligheder.

Det fremgår klart, at hjemmemarkedet er blevet noget påvirket af det Kampmannske spøgeri med bådafgiften i 1977. Imidlertid skulle alt jo være afklaret ved aftalen af 12. april 1978 mellem augustforligspartierne, en aftale, der i virkeligheden ikke ville få betydning for prisdannelsen på og efterspørgselen efter nye både.

På dette klare grundlag og med den politiske garanti fra statsministeren tager branchen fat med fornyet styrke på investeringer og produktudvikling. På trods af statsministerens meget klare tilsagn kommer så det forslag, som vi nu behandler, og det kommer som et lyn fra en klar himmel, et lovforslag, som helt åbenbart vil forringe det hjemmemarked, som er en afgørende forudsætning for eksporten.

Hvad kan man så sige om de mennesker, der har disponeret i tillid til en garanti fra landets statsminister og til, at et ord er et ord? Ja, man kan i hvert fald sige, at de nok har været utrolig naive; de har simpelt hen ikke i tilstrækkeligt omfang fulgt den politiske udvikling.

Jeg synes, at denne sag – og det er ét eksempel blandt mange – klart viser, at tilsagn, udtalelser, erklæringer fra en regering af den type, vi har i dag, ikke er det papir værd, de er skrevet på. Det må siges at være direkte uansvarligt, hvis man i erhvervslivet disponerer på grundlag af erklæringer og aftaler fra